

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. III. Secunda mensura gloriæ, quam Sanctissima Virgo possidet in
cælo, sunt ipsius merita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ipſius Ma-
trem con-
cernunt.

prehensibiles: Omnia, quæ con-
cernunt Majestatem Dei, & digni-
tatem Matris, ipſius, tam magna
sunt, ut, quidquid concipere pos-
sumus, non accedat ad ea: hinc
pro eo, ut cogitemus vel dicamus;
Id comprehendendo, dicamus auda-
cter: Non comprehendo; eas hæc
est, quæ omne transcendit id, quod
noſter capit intellectus. Sed de-

fectus hic est, cui nunquam non su-
mus obnoxij, quod judicemus res
Dei juxta modum nostrum. Et ideo
non nisi abjectè semper cogitamus
& loquimur de illius, & nisi intel-
lectus noſter naturalis elevetur per
fidem, aliter facere non possumus.
Ecce primam mensuram gloriæ
Sanctissimæ Virginis, quæ est ip-
sius gratia. Jam videtur secundam.

ARGUMENTUM.

*Secunda mensura gloriæ, quam Sanctissima Virgo
possidet in cælo, sunt ipsius merita.*

ARTICULUS III.

D. Thom.
II. P. 2. q. 95.
a. 4.

AD cognoscendum magnitudi-
nem alicujus Remunera-
tionis, cognoscenda est
magnitudo meriti; si enim hæc
datur juxta regulas justitiæ, par-
esse debet merito; Et ad cogno-
scendum magnitudinem meriti,
Sanctus Thomas hanc affert regu-
lâ: *Quantitas meriti ex duobus
potest pensari, uno modo ex radi-
ce charitatis, alio modo ex clari-
tate operis.* Vult dicere, ad judi-
candam de magnitudine meriti,
potissimum attendi debent duo;
primum, dignitas personæ, quæ
agit; secundum, excellentia ope-
ris, quod facit.

Dignitas
personæ est
mensura ip-
sius meriti.

Si attendas ex unâ parte digni-
tatem personæ, quæ agit, est Mâ-
ter DEI; & quid dicere te putas,
dum dicis Mater DEI? An nôsti,
quantum sit ipsius meritum? Est

persona dignissima post tres divi-
nas personas. An nôsti, quantum
sit meritum personæ JESU Chri-
sti? Est ejusmodi, ut omnes Do-
ctores Catholici unanimiter di-
cant, ipsum meruisse infinitâ ra-
tione in omnibus actionibus vitæ
sue, etiam minimis; ita ut unicum
ipſius verbum, unica ipſius cogi-
tatio, unicus ictus oculi, unica
respiratio, unicus passus, omnia
denique in ipſo fuerint valoris &
meriti infiniti; & tota hujus, quam
afferunt, ratio est infinita dignitas
personæ ipsius: Erat hæc nempe
persona meriti infiniti.

Jam post primam hanc perso-
nam, immediatè succedit persona
Sanctissimæ Virginis: Illa quidem
tam digna non est, neque tanti
meriti, sicut ipse; assimilatur tamen,
tamque propè accedit ad ipsum,
quan-

Jesus Chri-
stus meruit
infinitâ ra-
tione in
omnibus, &
post illum
Sanctissima

ipsum Ma-
riam.

quantum permissum est putæ alicui creaturæ: Dicendum igitur est, replevisse ipsam maximo merito omnes actiones vitæ suæ, etiam minimas, eodquod confectæ sunt à personâ dignissimâ & maximi meriti, quæ unquam fuit in mundo post JESUM Christum.

Admirabi-
lis radix
meritorum
sanctissimæ
Virginis.

Sed ut melius cognoscatur excellentia & valor meritorum ipsius, adverte, quod Sanctus Thomas expressè dicat, radicem charitatis esse, ex quâ procedat fructus meritorum: Ex radice charitatis. Inquire radicem hanc in corde ipsius, & vide quàm ardens, quàm fecundus, quàmque fortis fuerit amor, quo exarsuabat erga Deum; unde & abundantia gratiarum ipsius excedit illam omnium Sanctorum, omniumque Beatorum Angelorum in celo. Et quia amor vehementissimus est, & maxime activus ex omnibus affectibus cordis, hinc amor ipsius semper erat in actione, & nunquam non inventus operibus maximi meriti; siquidem sive vigilans, sive dormiens, solitaria vel stipata comitibus, nullum prætermittebat diem, nec horam, nec momentum, quæ novis non repletis meritis; ita ut etiam occupata somno, intenderet semper DEO; illum contempleretur, ipsumque tam perfectè amaret, dum quieti indulgebat, ut Sanctus Bernardinus, qui dignissimè semper locutus est de ipsâ, nobis asserat, quod ipsa dormiens

R. P. Isaac Consultat. Tom. III.

excesserit in amore omnes alios Sanctos, dum vigilabant. Et hoc ipsum, nobis ipsa dicere videtur in sacro Epithalamio: *Ego dormio, & cor meum vigilat.* Verba Sancti Bernardini sunt: *Magis in Contemplatione DEI excessit dormiendo, quàm aliquis alius vigilando.*

Verum non sufficit aspiciere hæc unico solo aspectu, & solum in genere: Hæc ratione res intueri non est satis ad cognoscendum ipsarum pulchritudinem, pretium ac valorem. Ad intelligendum, quanti valeat thesaurus, oportet numerare omnes illius portiones, illasque ponderare successivè: sic ut asserere possim; Exploratum habeo valorem thesauri Sanctissimæ Virginis, oportet supputare omnes ipsius cogitationes, omnia ipsius verba, omnes cordis ipsius affectus, omnes ipsius particulares actiones, & recolligere summam cum sollicitudine, & abs eo, quod aliquid perdatur vel omittatur, velut ex parte personæ, quæ post JESUM Christum maximi in mundo sit meriti; & ut ex his omnibus accurata deducatur supputatio, oportet illa inquirere in omnibus momentis vitæ ipsius, quæ ad minus sexaginta & tres complexa est annos; & postquam ita supputatus est numerus, & sigillatim ponderatus valor omnium meritorum ipsius, conficere ex his summam totalem, & videre, quanti sit pretij totus

T t t t.

ipso.

Numerare
& ponderare
sigillatim omnia
merita Sanctissimæ
Virginis,
est res, quæ
videretur im-
mensa.us Christi
merito:
intra rati-
one in
anibus, &
est illum
sanctissimaBernardini
tom. I.
cap. 61.

ipforum cumulus. Et hac ratione videri posset meritorum ipsius magnitudo, & inveniri gloria ipsius mensura, cum hæc sit meritorum ipsius remuneratio: Sed ò Dsus, quis conficere hoc posset!

Credo, dicebam ipsi, omnes intellectus Angelorum & hominum simul id conficere non posse, nec ipsammet Sanctissimam Virginem, juxta mentem Sancti Augustini, cognoscere omnem divitiarum suarum magnitudinem; non nisi illius est, qui exhausit se, ad locupletandum illam, perfectè cognoscere, quanti valoris sint ea omnia, quæ contulit ipsi: Sed hoc me non affligit, sed potius gaudeo, me illorum laborare ignorantia; sufficit mihi solùm nòsse, quòd impossibile sit cognoscere illa; quòdque merita ipsius & præmia, gratia ipsius & gloria infinita ratione transcendant omnes cogitationes, quæ meum possent occupare animum.

Praxis &
imitatio.

O quantum mallem ipsius investigare exercitia ad imitandum illa, quàm intueri solùm ipsius excellentias, ad admirandum illas! Satis novi ex illis, si novi amare

illa, & coner participare aliquantisper ex illis: Nónne habere possum in corde meo radicem charitatis? Nónne possem colere ipsam, illamque reddere fecundam, faciens, ut omnes actiones meæ ex hoc oriantur principio? Nónne possum impendere illam totam integram, temper agens penes totum fervorem amoris, quem voluerit conferre mihi DEVS? Si nunquam permisero animam meam languere in otio, sed nunquam non defixam conservem illam soli magno aternitatis suæ negotio, ubi laborandum est ipsi absque remissione: Et tandem si implere non vero omnes meos dies, omnes meas horas, omnia vitæ meæ momenta aliquo bono opere, satis ex illis novi, hocque mihi sufficit.

Verùm hoc nihil adhuc est, respondit Thrasilus, aspexisse magnitudinem meritorum ipsius, ex parte ipsius persona & ex radice charitatis: Apparet illa incomparabiliter melius ex pulchritudine & splendore ipsius operum: Ex claritate operis. Huic potissimum intendas velim mentem & animum.

§. Unicus.

*Magnitudo meritorum Sanctissimæ Virginis
ex parte ipsius operum.*

Summum
meritum
Sanctissimæ
Virginis

Non declarabo tibi hæc sigillatim innumeram multitudinem bonorum operum, quibus

vita Sanctissimæ Virginis tota est, producta: quando enim hæc omnia exponerem in maximo splendore, produxisset Jesum Christum.

dore, quo possem, Eclypsarentur quātoq; & disparerent ad aspectum maximi & exquisitissimi, quod ipsa confecit, operis. Dedit ipsa nobis DEVM Hominem, hominum Salvatorem, locupletissimum thesaurum cœli & terræ, JESUM Christum, Filium suum Unigenitum. Ecce opus ipsius; relinquamus cætera omnia, & unico huic intendamus bono operi; ponderemus valorem ipsius, & videamus quanti sit pretij: mensuremus ex hoc ipsius meritum, & cognoscemus magnitudinem Remuneracionis ipsius, id est, gloriæ, quam possidet in cœlo.

Deus Pater
nihil mere-
tur, sed
Sanctissima
Virgo me-
ruit pro-
ducendo Fi-
lium suum
Unigeni-
tum.

DEUS Pater producit ipsum so-
lus ex propria sua substantiâ, &
Sanctissima Virgo etiam sola ex
propria sua substantiâ producit ip-
sam: Sed DEVS Pater producit
ipsum absque ullo merito, & San-
ctissima Virgo ipsum producit ma-
ximo cum merito. Quare dicis,
inquirebam ipsi, nihil mereri Pa-
trem producendo ipsum? Ipse ni-
hil meretur, respondet mihi Thra-
silus, eòquòd DEVS incapax sit
alicujus Remuneracionis; & quia
producit ipsum naturaliter & ne-
cessariò, nunquam habens in sua
libertate, non dare ipsi totum su-
um esse: Ecce cur dicam, quòd
producat ipsum absque ullo meri-
to: Verùm si per impossibile ipse
meriti fuisset capax, certum est, in-
finitâ ratione ipsum fuisse merito-

rum, eòquòd infiniti pretij confi-
ceret opus.

Sed Sanctissima Virgo incapax
non est meriti, eòquòd DEVS
non sit, nec incapax Remunera-
tionis. Quando igitur ipsa pro-
prium suum producit Filium, qui
objectum est omnium ipsius divi-
narum complacentiarum, ipsa ma-
gis placet illi, & consequenter plu-
ra meretur coram illo, quàm si
creâset centies millenos mundos,
& omnes mundos ipsemet DEO
possibiles, eòquòd hi omnes non
sint nisi quid minimum ipsius ocu-
lis respectu Filij sui Unigeniti,
quem Sanctissima Virgo quasi re-
producit ipsi: Sed quantum cre-
dendum est mereri ipsam per uni-
cum hoc bonum opus? Justitia
exigit, ut mereatur tantum, quan-
tum id valet; Jam valor ipsius est
infinitus, eòquòd verè sit DEVS;
concludendum igitur est, ipsam
mereri infinitâ ratione.

Quantum
Sanctissima
Virgo me-
ruit pro-
ducendo
Filium Dej.

Quòmodo discutris? interroga-
vi ipsum: An ignoras, quòd ad
exantlandam actionem meritori-
am, hæc esse debeat in liberâ di-
spositione voluntatis? siquidem in
rebus necessarijs & naturalibus,
non æstimamus nos invenire me-
ritum, eòquòd in his non detur
libertas: Jam producere filium,
non est opus, quòd dependeat à
voluntate liberâ Matris, sed depen-
det à naturâ, nec ipsa disponere
potest circa illud pro voluntate
sua: Cur igitur affirmas, tantum

Ttttr 2.

meri;

produ-
ctum
istum.

meritam fuisse Sanctissimam Virginem, dum facta est Mater Filii sui Unigeniti?

Mira libertas, quam contulit Deus Sanctissimæ Virgini, ut mereretur. Prodigiorum omnium est maximum, respondit mihi, quod, ut redderetur magnum hoc opus meritum Sanctissimæ Virgini, inventerit Deus omnes leges naturæ, volueritque illud dependere à liberâ dispositione ipsius voluntatis quod est privilegium incomparabile, quo excellit cæteras omnes Matres: Ipsemet Deus Pater, qui est Omnipotens, liber non est, ad dandum esse Filio suo Unigenito; sed quia elegit Sanctissimam Virginem, ut esset Mater ipsius, conferre ipsi voluit stupendam hanc libertatem, ut novam esse Filij sui Unigeniti ita dependeret ab ipsius voluntate, ut expetierit & expectaverit consensum illius: hanc dare vel negare liberum ipsi fuit, & hoc, ut magnum hoc opus ipsi totum esset voluntarium, adeoque etiam infinitâ quasi ratione meritorium. O potentiam admirabilem voluntatis liberæ, Virginis Sanctissimæ, quæ transcendit Dominium Dei in omnes creaturas suas, eoque extendatur usque ad ipsum esse Dei! pondera hoc bene.

Quid sit potentia obedientialis creaturarum parentium miracula. Admiramur in Deo potentiam quandam extraordinariam, quæ novit imperare creaturis, ut operentur res supra, vel etiam contra naturam suam; sic imperavit igni, ut refrigeraret tres pueros in for-

nace Babylonicâ; sic sapius imperavit mari, ut calcabile se præberet pedibus hominû, & inambulare sineret ipsos fluctibus suis: hæc virtus, quam confer Deus creaturis suis quæq; promptissimas ipsas redidit ad obediendû sibi, exigente occasione, contra propriam naturam, vocatur à Theologis potentia obedientialis: Hæc est, quæ facit illas admirabiles, omnesque extimulat ad vociferandum: Miraculum! miraculum!

Veniunt an unquam resurgere clarius conspecta sunt extraordinaria hæc Dei Omnipotentia, quam in Sanctissimâ Virgine! Facultates ipsius naturales naturæ non erant ad obediendû ipsius voluntati: Exempli gratiâ, facultates sentiendi, crescendi non dependent à libero arbitrio voluntatis, sed diti-guntur à necessitate secundum leges ordinarias naturæ; sed hæc habuerant potentiam quandam in Personâ ipsius, & omnino miraculosam, dum possedit ipsa Omnipotentiam Dei, quâ mandaret illis, ut obedirent & agerent supra vel contra naturâ suam, & facerent tot miracula, quotquot voluerat ipsa.

Siquidem ipsa voluit, & Virgineis ipsius uterus concepit, & genuit Filium absq; concursu alterius sexûs: Nonne hic magnus potentia obedientialis sit effectus? Ipsa voluit, & purissima ipsius Concepto suppeditavit Corpus Verbo Incarnato, quia Virginalem suam per-

perderet integritatem. Nonne hoc prodigiosum sit opus potentie obedientialis? Ipsa voluit, & concepit absque voluptate carnali, ex operatione Spiritus Sancti, & exin peperit absque dolore: Nonne hæc ingentia potentie obedientialis sint prodigia? Tandem ipsa voluit liberè, & facta est Mater permanens Virgo, & Mater Dei, cum non nisi puta esset Creatura: quàm mira potentie obedientialis portenta! Et magnum miraculum, quod resultat ex omnibus hisce miraculis, velut ipsorum fructus, ipsorumque corona, est, quod omnia hæc bona opera, cum dependeat à voluntate libera Sanctissimæ Virginis, tantorum fuerint meritorum, ut Animæ ipsius locupletissimum coacervarent thesaurum, cujus omnem solus Deus cognoscit valorem.

Hæc, Thrasilo mihi dicente, revolvebam animo Axioma quoddam Philosophicum, exploratum quidem mihi jam à teneris, sed cuius nunquam penetraveram vim ac virtutem: *Quod est causa causa, est causa causati*; id est, quod producit causam, producit etiam ejus effectus: Exempli gratiâ: Ille qui est Pater tui Patris, est etiam tuus; & ita desuper discurrebam mecum ipse. Juxta hoc axioma Sanctissima Virgo, quæ produxit JESUM Christum, qui est causa bonorum omnium, quibus fruuntur prædestinati, vere igitur etiam est cau-

sa omnium horum bonorum: considerabam ipsorum amplitudinem, excellentiam, & multitudinem innumeram in omnibus prædestinatis. Quanta bona opera! quanta sanctitas! quanta merita! quanta gloria, quæ repleverunt animas omnium Sanctorum, qui exiterunt ab initio, qui existunt modo, & qui existent usque ad finem sæculorum! quàm innumera bona replent cælum & terram! unde oriuntur hæc omnia? certum est, hæc omnia oriri à JESU Christo; ipse causa universalis est omnium horum admirandorum effectuum. Jam Sanctissima Virgo est causa hujus causæ, ipsa igitur omnium horum effectuum quoque est causa: Quod est causa, causa, est causa causati. Bone Deus! Quantæ sunt igitur ipsius divitiæ!

Returme denuò, si placet, regendam Sancti Thomæ dicentis, discernendum esse meritum è duobus: *Ex radice charitatis*, & ex claritate operis, id est, ex dignitate Personæ, & operis excellentiâ: Persona est Mater Dei, & præcipuum illius opus est Deus ipse. Si æstimare nòsses, uti oportet, quanti fit Mater Dei, & quanti Deus Incarnatus, cognosceres quoque magnitudinem meritorum Virginis Sanctissimæ. Sed utrumque, mihi inquit, est mihi impossibile; Verum est: Impossibile igitur mihi est, dices ulterius, nòsse, quanta sit magnitudo gloriæ ipsius, quæ

Studen- dum nobis, est quod comprehendere non possis: meus excellentias Sanctissimæ Virginis,

ex ipsius mensuratur meritis? Iterum verum est: si interrogas me; quid igitur lucrabor ex hoc? respondeo tibi, nihil nisi cognitionem & confessionem tuam ignorantia: contentus hanc esto; & si affligat te consolare te saltem, quod

noveris, tantum esse ipsam, ut tibi absolute sit incomprehensibilis. Ne intermittas tamen, si velis experiri tertiam quandam mensuram, ut videas, an plura comprehensus sis ex illa. Ecce tibi eam!

ARGUMENTUM.

*Tertia mensura gloria Sanctissima Virginis est
ipsius amor.*

ARTICULUS IV.

Esdræ 4.
v. 5.

Ille, qui petebat ponderari sibi pondus ignis: *Pondera mihi pondus ignis*, probe noverat, res leves æquè habere pondus suum ac graves, pondusque non semper aliquam possidere gravitatem, eoque ignis, qui omnium Corporum est levissimus, suum habeat pondus, & etiam pondus maximum, quamvis omni careat gravitate. Est error vulgaris credere, pondus & gravitatem non esse nisi rem eandem: dicere quidem potes, quamlibet rem habere suum pondus, verum tamen non est, quamlibet rem, suam habere gravitatem.

Sanctus Augustinus, omnium Patrum Ecclesie sapientissimus, nos eximit errore falsæ hujus opinionis, dum dicit, quod pondus omnium rerum in mundo aliud non sit, quam inclinatio, quam creator contulit cuilibet creaturæ, ut cuius semper tendat ad proprium

suum centrum, ut occupet ordinem & locum sibi ab ipsius Providentiæ assignatum: & ideo scriptum est, quod *fecerit omnia, in numero, pondere, & mensura*: Numerus vult innuere, quod omnes sint dispositæ in bono quodam ordine, velut unitates in numero, quarum qualibet proprium suum locum tenet, quem mutare non potest: pondus significat, ipsas omnes fortem habere inclinationem collocandi se in ordine suo, & occupandi proprium suum locum, quem tenere debent in numero operum Dei: Et mensura in sinuat nobis, ipsarum pondus esse ipsius mensuratum, juxta proportionem ordinis, qui ipsis servandus est: Ita lapis habet suum pondus, quo fertur in imum, & ignis habet suum pondus, quo fertur in altum; sed pondera ipsorum mensurata sunt illis; non enim oportet pondus lapidis tan-

Omnis habet pondus suum, & quid sit hoc pondus.

Pondus
moris
tri ergo
Dei ac
no
plum:
mor i
ergo an
mus no
tabit
precat